

NAŠ DOM.

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Zapeljani kmetje.

V občini V. stoji starinska borna koča. Gospodar tega majhnega doma je siromašen želar, ki je s trdim delom, s svojo ženo vred služil kruh svoji družinici. Med drugimi otroki je imel sinka Janeza. Vsa občina ga pozna, in se še spominja, kako se je pred kratkimi leti v kiklji po blatu valjal. Zdaj pa je visok gospod, zna samo nemško. Njegov oče je bil dober težak, a brati ni znal, mati je pa znala tudi brati in pisati, oba sta pa bila trda Slovence. Njuni Janezek je osem let glodal zadnji del telesa v domači šoli; glavica je bila trda, komaj so mu vbili v glavo črke od a do ž. Potem se je šel črevljarstva učiti eno celo uro daleč od doma. Oče mojster je bil vaški črevljar, pa hotel je biti Nemec. Prišel je večkrat v bližnji trg in tam je slišal, da gospoda govori nemško, torej je mislil, da mora tudi on. Nov učenec Janez se torej ni učil pri njem samo podplatov raztegovati, ampak tudi nemščino. Minila so tri leta, in Janez je postal »fraj«, znal je dreto vleči pa tudi nemščino za ušesa. Seveda je zdaj šel v »fremd«. In kam drugam, kakor na Nemško. Dokler je bilo kaj cvenka v žepu, je hodil od mojstra do mojstra, pa povsod so mu rekli, da njegova nemščina nič ne velja, še manj pa škornji, ki jih on dela. Prišel je domov, pa glej ga zdaj, postal je »gospod«. V nedeljo po maši ni vedel na občinski trati, ali bi se postavil na pete ali na prste ali na glavo, ali bi djal roke v hlačne žepe ali na hrbet. Domači fantje so ga občudovali, zakaj govoril je samo nemško. Kmalu je moral iti k vojakom, celih 12 ur od doma. Tri leta je komis jedel, telečak nosil pa v kasarni črevlje krpal. Pred svetki je pisal domov, da mu pošljejo kaj poboljška. Seveda je pisal očetu in materi nemško, kajti to je »gosposko«. Oče in mati pa nista nemško razumela; tedaj je pa mati ponosno nesla pismo k županu. Kogar je na potu srečala,

je vsak zvedel, da jim je mladi »gospod« pisal, kako silno daleč je, kaj si je že vse izkusil na svetu, da že samo nemško zna. Župan se je pa za trebuh držal, da ne bi počil od smeha, ko je bral nemško kolobocijo.

Od vojakov je prišel zopet domov, seveda še bolj visok »gospod«. Zdaj bi rad, da bi ga oče in mati vikala. Ker je govoril samo nemško in poznal samo gospodo, ga občani niso nadlegovali z delom, češ, saj ne zna slovensko, da bi mu dopovedali, kaj škornjem manjka. »Gospod« je imel tedaj časa dovolj; ko sta oče in mati na polju trdo delala, je pa on doma »cajting« štel. Naročil si je slavnega »Štajerca«, edini iz tiste občine. Ko so zopet v nedeljo enkrat fantje stali pred cerkvijo, ga je eden hudomušno vprašal: zakaj pa imaš slovensko pisanega »Štajerca«, če pa slovensko ne znaš? Nek drug pa se zglesi: ker nemških »cajting« ne razume. Od tistega časa bere »Štajerca« le na tihoma, za Nemca pa še se vedno drži.

Ta vzgled ni izmišljen, ampak je resničen, in v tisti občini, kjer je to, bodo gotovo vedeli, kdo je ta. Pa žalibog, to je eden vzgled za sto drugih. Takih prismojenih Janezov je po naših trgih in vaseh še veliko. To so ljudje po želji in srcu ptujskega »Štajerca«. To so slepci, ki se sramujejo svojega roda, svojih staršev, svojega materinega jezika. Slovenski jezik je ravno toliko vreden kakor nemški, in če se naučiš nemškega ali kakega drugega jezika, ali treba potem zametovat svoj rodni jezik? Bog daj norcem pamet!

Drug zgled nezavednosti, kako nekateri ne znajo ceniti svojega doma.

V čisto slovensko vas B. je prišel človek nemškega pokolenja. Bil je penzioniran železniški uradnik. Tu je odprl gostilno in seveda točil posebno žganje; kmalu je imel tudi štacuno. Nekateri kmetje so pridno zahajali v gostilno in vsak

se je čutil srečnega, če je mogel z nemškim gospodom blekniti nemško besedo, kaj šele, če mu je nemški gospod stisnil roko! V posebni milosti je bil pri njem sosed, kmet P. Imel je srednjo posestvo, delavno ženo in več otrok. Delali so trdo, pa živeli zadovoljno. Odkar se je pa mož seznanil z oštirjem, se je vse izpremenilo. Začel se je nositi po gosposko, po leti, ko so drugi želi, je on v senci v krčmi sedel, vselej je v vasi zadnji kosil in zadnji žel. V hiši je bilo odslej veliko krega in prepira.

Prišel je čas volitev. Nemškemu gospodu se je »poluštal« po županstvu. Tiste dni se je v gostilni pilo zastoni. »To so gospod, to so naš prijatelj!« so vpili pijani kmetje. Na dan volitve so žalostno gledali stari poštene korenjaki, kako so domačini sami spravili tujca na županski stolec. Odslej je bila občina seveda nemška in kmalu tudi šola.

Minila so tri leta in nemški krčmar reče sosedu P.: Stric, koliko imate že pri meni dolga, veste kaj? Prodajte svoje posestvo, ki vam itak nič ne nese; kaj se bodele tu ubijali s trdim delom! Plačam vam dobro, s tem se poravnava dolg, pa še vam ostane lep denar v žepu. Potem pa lahko mirno, brez dela v mestu živite. Kmetič si je premišljeval, žena je bila huda, stari oče in mati sta bila pa žalostna, da bi se zdaj na stare dni morala zapustiti domači prag. Pa poželenje po denarju je premagalo, kmet je prodal svoj dom nemškemu gospodu.

Še-le ko je prišel dan ločitve, je spoznal, kako britko je zapustiti svoj dom, pa sedaj je bilo že prepozno. Posebno britko sta jokala stari oče in mati, ko sta že na robu groba morala zapustiti svoj dom, kjer sta preživela toliko veselih let.

Preselili so se v nemško mesto. Stari oče in mati sta kmalu zatisnila oči. A denar, ki so ga dobili za svoj dom, ni imel blagoslova. Ko je bila mošnja prazna, si je mož poiskal delo v fabriki. Zdaj ko je moral cele dneve tičati v zaduhli fabriki, se je spominjal nekdanjih dni, ko je veselo žvižgal za plugom, visoko v zraku pa mu je škrlanček gostolil. A kesanje je bilo prepozno! Zasluzek je bil majhen, morala je tudi žena v fabriko. To pa je bila smrt za njeno rahlo telo. Kmalu je legla v grob; otroci so pa med tem odrasli in se razkropili širom sveta, preklinjajoč očeta in mater, ki sta jim zapravila ljubi dom.

Ostal je mož sam. Prišla je starost in bolezen, odpustili so ga iz fabrike. Ves raztrgan in bolehav je prilezel v svojo nekdanjo domačijo. Kolika izprememba! Bogat nemški gospod je kupil že skoro pol vasi, domačini so se izgubili. Kjer je nekdanj stala njegova lesena, pa tako ljuba domača hiša, je sedaj stalo lepo zidano gosposko poslopje. Potrka na vrata in prosi milodara, češ, jaz sem nekdanji tukajšnji gospodar. Gospod pa

se zadere nad njim: »Kaj to mene briga! Ali te nisem izplačal? Zakaj si pa bil tak norec, da si prodal svoj dom!« Vendar si je izprosil toliko, da je smel ondi prebivati in volom gnoj kidati. Tako je nekdanj ponosen, pa slep gospodar bil na stare dni zadnji hlapec na svojem domu. To je usoda tistega, ki ne zna ceniti svojega doma in je podlaga ptujčevi peti.

Takih kmetov si želijo gospodje okoli »Štajerca«!

Ponesrečen upor v Srbiji.

Na Srbskem se vedno dogajajo čudne stvari. Ubogo srbsko ljudstvo ne pride iz vznemirjenja. Dosedaj je skrbela vladarska rodbina Obrenovičev, da je bilo v Srbiji vedno kaj novega. Tega so se nekateri menda že naveličali in sedaj sami skrbje za presenečenja. Tak presenetljiv, nenavaden slučaj se je dogodil dne 5. marca v Šabacu, ob srbsko-avstrijski meji.

Izgnan srbski podanik, Rade Alavantič po imenu, se je dne 5. marca zjutraj odpeljal v Mitrovice v Slavoniji v čolnu čez Donavo v srbsko mesto Šabac na desnem bregu Donave. V njegovi družbi so bili neki Jurij Störk, Fran Ekner, Pavel Werner in Ferencz, torej Nemci in Madjari. Med potjo se je Alavantič preoblekel v uniformo srbskega generala, in ko je stopil na srbsko zemljo, pozval je finančne stražnike, ki so stražili na meji, naj mu slede. Ti so res mislili, da je Alavantič srbski general ter so mu sledili na carinski urad, kjer je pozval še vse ostale finančne stražnike, naj se oborože s puškami ter grede za njim. Od tu je šel v občinsko hišo, kjer je velel gasilcem, naj se oborožijo. Z vsemi temi se je podal potem na orožniško postajo, kjer je hotel tudi orožnike spraviti pod svoje poveljstvo, ter je pretel se smrtjo onim, ki bi ga ne hoteli ubogati. Dva izmed orožnikov pa sta pobegnila skozi okno ter sta vso stvar naznanila svojemu poveljniku, stotniku Anastaziju Nikoliču. Ta je takoj stekel na orožniško postajo ter dozdevnega generala pozval, naj z listinami dokaže, da je res general, ter naj pove, kaj da hoče imeti. Mesto odgovora je Alavantič ustrelil na stotnika Nikoliča ter ga lahko ranil; na to je Nikolič iz samokresa ustrelil na Alavantiča ter ga zadel v prsa in noge. Alavantič se je smrtno ranjen zgrudil na tla ter pred smrtjo še priznal, da je postopal po nalogu kneza Karagjorgjeviča. Njegove štiri zgoraj omenjene spremljevalce so razorožili in zaprli.

Knez Karagjorgjevič dokazuje, da ima njegova rodbina, ne pa rodbina Obrenovičev pravico do srbskega prestola. Knez živi v Rusiji, kjer da svoje otroke tudi v slovanskem duhu vzgojevali. — Ali je res Alavantič ravnal po nalogu kneza Karagjorgjeviča, še pač ni dokazano.

O Alavantiču poroča dr. Nenadovič, da ni sorodnik kneza Petra Karagjorgjeviča in tudi ni žnjim v nikaki zvezi. Pravo njegovo ime je Milan Radovanovič. Pred leti je služil kot nadporočnik v srbski armadi. Sedanje ime si je nadel pred nekako šestimi leti. Njegov brat Kosta je bil poprej urednik v Beogradu. Sedaj je dalj časa bival v Semlinu, te dni so ga prijeli. V pravdi v zadevi napada na Milana je bil obsojen v 20letno ječo, kralj Aleksander ga je pozneje pomilostil. Dopisoval je v beograjske «Nar. Liste», vsled česar se je v uredništvu tega lista vršila preiskava. Sedanjega predstojnika mesta Šabca so nenadoma vpokojili. Morda so tudi njega sumili, da je v zvezi z najnovejšim dogodkom. Stotnik pa, ki je ustrelil Alavantiča, je že povišan v majorja.

Pri ustreljenem Alavantiču so našli proglas na srbski narod, v katerem izjavlja, da prevzema z dnem svojega uskoka začasno vlado v Srbiji.

Skupščina ali državni zbor srbski je izrazil ob tej priliki svojo udanost sedanjemu kralju Aleksandru. Tudi opozicija se je pridružila temu izrazu, kar je vzbudilo v zbornici veliko navdušenje. Srbija je torej rešena, proti tovarišem Alavantiča pa so se pričele stroge preiskave.

Politični razgled.

Slovenski državni poslanci za kmeta. V imenu slovenskih poslancev je govoril v državni zbornici o priliki proračunske razprave zastopnik ptujsko-ljutomerskega okraja g. dr. Mirosław Ploj. Pritoževal se je, da se vlada premalo ozira na kmetске zahteve med Slovenci. Posebno se je zavzel za vinogradnike, kateri ne dobivajo lahko ne podpor ne brezobrestnih posojil. Zahteval je, da se za podporo posestnikom, ki imajo opustošene vinograde, postavi v proračun še posebna svota. Napovedal je tudi, da se bodo pri razpravi o kmetijskem ministerstvu povedali slovenski poslanci svoje pritožbe. Poslanci, ki stojijo na «Štajerčevi» strani, kakor dr. Volfart, dr. Pommer, pa še dosedaj za slovenskega kmeta niso spregovorili besedice. Ali se bodo nemškutarjem odprle oči?

Kako je sedaj v Trstu? Dosedaj se ni motil več resno mir v Trstu. Nekatere posamezne nemirneže pa so kar zgrabili in jih utaknili v ječo. Izjemno stanje še je vedno veljavno za Trst, istotako tudi nagli sod. Dne 7. marca se je posvetovala državna zbornica o dogodkih in razmerah v Trstu. Izmed slovenskih poslancev je govoril g. Špinčič. Sklenoli so poslanci, naj se vladi naroči, da se odpravijo nagli sod in izjemno stanje, kakor hitro bo mogoče. Vlada je obljubila, da bo to tudi storila, kadar se ni bati več nemirów.

Vojna v Južni Afriki. V zadnjem času so imeli tako Buri kakor Angleži zdatne izgube na bojišču. Gibanje vojnih čet je bilo v zadnjem

času jako živahno na obeh straneh; minula dva mesca se je izvršilo nič manj nego 600 bojev, pri katerih so — tako poročajo Angleži sami — bili večinoma tepeni Angleži. Angleži so prišli do spoznanja, da z vojno silo in z naravnimi vojnimi sredstvi Burov ni mogoče uničiti. Mogoče pa, da bi bilo to edino stem, da bi Angleži imeli na razpolago vedno dovolj konj, kar zdaj ni, in pa da bi k Burom ne mogli zdravniki. A oboje je težka reč, ker so Buri bolj preskrbljeni z živino kakor Angleži in zdravnike imajo v samih sebi. Torej nikjer upanja na konec vojne. — Dne 23. februarja so Angleži premagali Bure in jim vzeli okoli 100 konj, 6000 glav živine in več tisoč patronov; 600 Burov je baje padlo in bilo ujetih in zaplenjenih nekaj voz provijanta. A koj drugi dan so Buri pri Klerksdorp strahovito naklestili Angleže in jim znova dokazali, da niso zmožni vojevanja v Južni Afriki. O tej hudi bitki še ni natančnejših poročil, ker Angleži previdno molče, iz burskega tabora pa še ni došlo poročilo. Vendar toliko se je zvedelo, da se je vršila bitka pri Klerksdorp pod vodstvom polkovnika Andersena. Ta dan so Buri z velikim oddelkom začeli prodirati proti Klerksdorp; kakih deset minut pred mestom so izvršili prvi naskok. Za hip potisnjeni nazaj, so obnovili takoj zopet napad in so s tako silo pritislili na Angleže, da se je tem splasila vsa vprežna živina in zbežala v gore. Zmešnjavo, ki je tu nastala, so porabili Buri in se vrgli na Angleže s strahovitim pogumom. Tu se je začelo strašno klanje in v malo minutah je ležalo na tleh mrtvih Angležev kakor snopja. Dasi molči o številu padlih angleško poročilo, vendar je sklepati po številu Burov, da jih je moralo pasti obilo. Burov je bilo 1700 mož in so se boja udeleževali poveljniki Delarey, Kemp, Colliers in Lemmer. Ako se torej vzame, da se bojujejo zoper Bure skoro vedno dvajsetkrat večje število Angležev, si moremo misliti, kolike so bile tu angleške izgube. Kitchener je vedno delal na to, da bi zvalil Bure na odprti boj na planem, ker jih je upal tu popolnoma premagati. Bitka pri Klerksdorp pa ga je poučila, da tudi s tako operacijo ne opravi nič pri Burih. Burov stoji danes — po angleških poročilih — na bojišču 23.000 mož in sicer je 8.000 Transvalcev, 4.000 iz države Oranje in 11.000 Afrikandarjev ter ustašev iz Natala in iz Kapske kolonije.

Gospodarske stvari.

Da kruh ne splesni. Pri kmetijah, kjer navadno večjo množino kruha spečejo, rad ta v poletju ali tudi kjer ga shranjujejo v kletéh plesniv postane. Da se pride temu v okom, priporoča se sledeče sredstvo (kakor sem ga čital enkrat v nekem gospodarskem listu, in se o istinitosti tudi

prepričal): Kruh se hitro, takoj ko se je vzel iz peči, dene v vrečo, kjer je bila poprej moka in v kateri se še malo moke drži. Potem se vreča zveže in obesi na zračni prostor, kjer naj ostane prostoviseča. Na ta način se ohrani kruh po tri do pet tednov in še dalje, ne da bi postal suh ali pa plesniv. Pred uporabo se dene hleb eno noč v klet, da postane bolj okusen. Našim gospodinjam torej toplo priporočam to sredstvo. F. Ž.

Gnojenje travnikov. Da nam travniki več dobička prinašajo, treba je iste dobro pognojiti. Žal, da naši gospodarji ne spoznajo, da je gnojenje travnikov neobhodno potrebno, če se hoče pridelati več in boljše krme. Koliko se nahaja travnikov, ki že od pamtiveka niso okusili in ne vedo povedati, kaj je gnoj! Ni torej čuda, če mrmra gospodar ob košnji: »Ne vem, kaj bo z mojim travnikom; vsako leto mi prinaša manj krme?« A če takemu starokopitnežu priporočáš, da naj si travnik dobro pognoji, da mu bo prinašal dovolj sena, ti navadno odgovori: »Ja šmenta, kje bom pa vzel toliko gnoja, ko mi ga še za njive vsako leto primanjkuje.« Glej, predragi kmetovalec, koliko gnojila imaš in bi ga lahko imel za travnike. Napravi si kompost, to je najboljšo gnojilo za travnike. Kot izvrstno gnojilo služi tudi gnojnica. Najpripravnejši čas, da se gnojnica na travnike vozi, je zgodaj spomladi, ter v bolj deževnem vremenu. Poskusi dragi kmet pognojiti svoj travnik z gnojnico, imel boš očitiden vseh in ne bo ti žal za čas, ko si vozil gnojnico. Nek izkušen slovenski kmetovalec je izračunal, da je liter gnojnice vreden dva vinarja. — Pepel mečejo po nekod proč, ne vedoč, kako povspešuje pepel rast trave in detelje. Prepričal sem se sam, kake čudeže dela pepel po travnikih. Najboljši pepel za gnojenje je oni iz jesenovega in hrastovega lesa. Pepel trositi se priporoča le v lepem, suhem vremenu in nikoli na mokra tla. Na travnikih in pašnikih, ki so z mahom prerasčeni in si na nje pravilno trosil pepel, opazil boš, da je mah popolnoma izginil. Za trošenje pepela je najboljši čas v spomladi, pa tudi jeseni, posebno če pričakujemo deževno vreme. Dobro je tudi če se k pepelu pomeša polovico živega apna. F. Ž.

Slab zrak v hlevih. Večkrat sem prišel pri raznih kmetovalcih v konjski hlev, v katerem mi je neznosno okužena sapa udarila v nos in očesa, da bi hitro padel v znak. Dragi gospodar! Gotovo mi boš verjel, da je razun zdrave hrane čist zrak najbolj potreben, bodi si človeku, bodi si živini. Prezračí torej večkrat hlev. Kedar pomečeš gnoj iz hleva, vzemi v škafo vode, polij in oplahni s čisto vodo tla, da odnese nezdravo snov po žlebu v dvor. Potem pa potrosi prahu, da ti kateri bister konj ne spodrsne. Kdor nima napeljanih iz svojega hleva žlebov, naj ne opusti

ttega, kajti prepričan je gotovo sam, kako ga mnogokrat jezi, ko ne ve kam z gnojnico.

R. Nemec.

Snaga in red vzdržujeta svet. Mnogokrat gospodar toži, da ne more nikakšnega delavca dobiti, tudi ako bi mu dobro plačal. Ko pa kterega kdaj dobi, bil je isti gotovo prvič in zadnjokrat. Kako to? Delavci sedijo pri mizi, katera je pokrita z umazano, nesnažno rjuho. Na to razmeče gospodinja zamazane žlice, na katerih se še mnogokaj drži. Potem pa prinese, lepo po ciganski modi oblečena, juho, v kateri se dva črna palca globoko notri namačeta, na mizo. Ali bodo imeli veselje zajeti? Dvomim! Vsak si bode kaj mislil. Gospodinja si bode mislila: Da bi še le sam Bog dal, da ne bi nobeden v kuhinjo pogledal. Draga slovenska dekleta, učite se torej že v mladosti gojiti ta lep zaklad, red in snago pri hiši, katera vsakemu človeku bivanje pri tebi prijetno dela, da nehoti še dalje pri vas ostane, kot bi rad. Ne bode ti žal in hvaležna mi bodeš.

R. Nemec.

Pismo staršem.

Starši, varujte otrok slabe tovaršije.

Starši, varujte otrok slabe tovaršije, varujte jih zapeljevanja. Navadno se sliši in uči, da imamo tri vrste sovražnikov naših duš: naša grešna požljivost, hudobni duh in hudobni svet. Zoper slabo nagnenje in zoper hudobnega duha se bo otrok uspešno bojevalo, ako ste ga krščansko vzgojili. Proti hudobnemu svetu ga morate vi sami braniti s tem, da ga varujete zapeljevanja.

Pazite na tiste otroke, s katerimi vaš otrok občuje in s katerimi se igra. Če niso dobri in pridni, ne pustite jih skupaj igrati. O slabi tovaršiji, kaj hudega storiš; iz zalega mladeniča, hudobno narediš. Glej, šola hudobije, slaba je tovaršija — nedolžnosti morija, slaba je tovaršija; tako svari jo naš Slomšek pred slabo tovaršijo. Nevarna je otrokom, ki se še igrajo po ledini, nevarna je šolarjem in onim, ki namerijo prve korake med svet in odraslim, da, vsakemu človeku.

Pazite dobro na to, kakšna je vaša družina: hlapec, dekla. Povprašajte in poizvedite, kakšno je obnašanje tistih oseb, katere nameravate vzeti v službo. Če se vam zdi, da so nevarni verskemu in нравnemu življenju vaše hiše, ne sprejmite jih. Če pa že take imate, odpravite. Koliko tisoč otrok se je spridilo po slabih služabnikih.

K neki hiši so dobili novega hlapca. Kmalu se je razodelo, da je umazan človek. Začel je grdo govoriti. Gospodar in gospodinja se spogledata. Ko pa nič ne neha, se vstopi žena za hlapcem in ga udari enkrat na levo in drugič na desno uho in nič ne reče. Od tega časa se ni več slišala grda

beseda v hiši. To je pomoček v prvi sili, potem glej da take ljudi pravočasno odpraviš.

Kar velja o slabi tovaršiji, to velja o slabih listih. In ravno dandanes, starši, na liste pozor, katere vaši otroci jemljejo v roke. Neizrečno veliko hudobije je nakopičene v slabih listih. Dajte jim v roke vedno dobro berilo, to pa jim priskrbite, če vas tudi malo velja. Pazite, da bojo tudi že šolarji brali le dobro in krščansko berilo, do kakoršnega dobijo veselje v mladosti, do takšnega bojo potem veselje tudi obdržali. Sv. Avgustin pripoveduje, da je v mladosti rad bral svete reči, čeravno je hodil pozneje po krivih potih in bil udan krivim naukom, vendar ni imel veselja do knjige, v katerih ni našel imena Jezus.

Glejte, kako važen in pomisleka vreden je ta opomin: starši, glejte kaj vaši otroci berejo!

Starši, skrbite tudi za časno srečo svojih otrok!

Ako ste svojega otroka vzgojili krščansko, za Boga, za večno srečo, ste mu obenem položili podlago njegove časne sreče. Brezbožen otrok ni srečen. Vendar je pa treba še tudi posebej skrbeti za njegov časni blagor. Vi morate skrbeti pred vsem, da si bojo otroci po posteni poti služili svoj vsakdanji kruh. Ni treba skrbeti, da bi bil svoj otrok nekdanj imeniten gospod, ampak da se bo znal v svojem stanu, — naj bo pa stan kateri koli — pošteno preživeti. Bog je vsakemu človeku stan odločil in mu dal zanj potrebnih zmožnosti. Pomagajte jim ta stan, ta svoj poklic zadeti. Nikakor jih ne smete v ta ali oni stan siliti — zato nimate pravice. Otroci bojo sami nosili križe stanu, naj si ga tudi sami zbirajo. Pač jim morate svetovati, ker ste že skušeni in znate preudariti. Otroci pa so lahkomišljeni. Dajte otroke česar učiti, če imate za česar. Navadite jih takih lastnosti, ki človeku toliko pomagajo k časni sreči n. pr. varčnosti, zmernosti. — Ako čutite, da je otrok zelo nadarjen in ima veselje do knjig, dajte ga v šolo — nobeden denar ni zato zgubljen — in če tudi niste tako z vsem založeni, pa se obrnite do domačega dušnega pastirja, ali do drugih, katerim je svet poznat, za dober svet. Hvala Bogu je precej zavodov in dijaških kuhinj za uboge dijake.

Starši, skrbite da bojo otroci z malim zadovoljni.

Ni dosti, da si otrok zna svoj kruh služiti po posteni poti. On mora tudi znati z njim prav ravnati. Starši, vzgajajte otroke tako, da bojo preprosto živeli in bojo z malim zadovoljni. Povejte od kod pa je toliko revščine na svetu? Od kod to, da jih toliko strada, da imajo občine čim dalje več revežev na skrbi in da je že čim dalje več takih hudodelnikov, ki svoje roke stegujejo po tujem premo-

ženju. Res je, da se marsikateri oče trudi in se ubija pa se mu še vendar slabo godi. Več vzrokov se nam našteva te žalostne prikazni, pa velik vzrok te občne bede je ta: ljudje ne znajo biti z malim zadovoljni, ne živijo priprosto, izdajejo po nepotrebnem hudo zaslužen denar. Kaj pomaga, če si oče toliko zasluži, če pa vse razmeče za pijačo, za veselice in za razne nepotrebne reči, katerih bi lahko pogrešal?

Starši! ako želite, da bojo vaši otroci srečni na tem svetu, navaditi jih, da bojo preprosti, da bojo z malim zadovoljni, da bojo preprosti v svoji noši in obleki, preprosti v jedi in pijači. Žalibog, koliko je dandanes starišev, katerih otroci največ porajajo na obleko in na jed in zabavanje. Koliko časa preživijo pred ogledalom. Saj pa to tudi ne more drugače biti! Stariši si še tega za greh ne štejejo, če svoje otroke povsod seboj jemljejo, na razne veselice v gostilne, v gledališča in koncerte, plese, in jih tako seznanijo ali celo navadijo takega življenja.

Sv. Frančišek Saleški pravi: Varuj, da se ne udaš lišpu, in da ne boš posnemal vsakovrstne nove mode. Bodi preprost in skromen. To je najlepši kinč in največa lepota.

Naši starejši ljudje še pomnijo, ko je bila v navadi domača obleka. Modra srajca, rašovaste hlače, krilo iz domačega platna. Hlapec je dobil vedno srajco zraven letnega plačila in nosil jo je dalje ko zdajšnjih pet. Pripravil si je rašovaste hlače, ki so ga sicer malo rezale, pa so ga trpele nekaj časa. Zdaj pa si kupi mesto modrih sicer lepe, pa so take, da se brez skrbi prepogniti ne sme. Starši, učite svoje otroke preprosto in skromno živeti, z malim zadovoljni biti, ne seznanjajte jih s potrebami, ki jih ima sedanji svet in ki čestokrat res niso dotrebe.

Razne novice in druge reči.

Vera in politika. Pod tem naslovom hoče dajati zadnji »Štajerc« dobre nauke duhovnikom, če se smejo mešati v politiko ali ne. »Štajerca« urejujeta en penzioniran poštni uradnik in en bivši komij. Če se ta dva smeta mešati v politiko, potem gotovo tudi vsak duhovnik. Sicer pa sta ta dva gospoda popolnoma n e s p o s o b n a, da bi dajala našim duhovnikom kake nasvete in je to le drznost, če si kaj takega upata. Čutila sta menda sama, da za takšen posel nista poklicana. Zato sta navedla za svoje trditve tudi besede nekaterih cerkvenih predstojnikov. Zamolčala pa sta, da ti škofje govorijo o razmerah, ki so drugačne kot pri nas. Če so v kaki deželi vse stranke zveste veri in udane cerkvi, potem bi bilo neprevidno, da bi se duhovniki tlačili v ospredje strank. Če pa se nasprotne stranke na eni strani hlinijo ljudem sicer pobožne, za hrbtom pa se bra-

tijo z luterani in kličejo njih duhovnike k sebi, kakor to delajo nemškutarji po naših trgih in mestih, potem duhovniki ne morejo več ostati mirni, ampak morajo povzdigniti glas in reči: Varujte se pred hinavci, ki vam hočejo vzeti vaš jezik in vašo vero! Tako delajo naši duhovniki in zato je za vsakega jasno, da je celo prav, ako govorijo tudi kot duhovniki v politiki. Sicer pa so tudi državljani in si državljskih pravic ne bodo dali kratiti niti od bivših komijev niti od penzioniranih poštnih uradnikov.

Usodepolna črna škatlja. »Štajerc« se hvali, da ima škatljo, v kateri hrani »klerikalne pikantne svinjarije« in prosi napredno učiteljstvo (!) in napredne kmete, naj mu pomagajo pri nabiranju takega gradiva. »Štajerc« misli, da se bodo sedaj našim somišljenikom kar hlačice tresle in da se bodo vsi poskrili. Kaj še? Le vstrelite, kadar mislite, da je čas. Naj se zrak čisti! Mi smo pripravljeni, tudi mi pridemo s kanoni in svet se bo čudil, ko bo zletel tudi marsikateri nemškutar razcefran v zrak. To bo nevihta!!

Pobožni „Štajerc“ rad pravi svojim lahkovernim naročnikom, da ni proti veri in duhovnikom. Kdor je bral zadnjo številko, tega ne bo mogel več verjeti, ako ni že popolnoma ob pamet. V članku in v celi vrsti dopisov se hinavsko govori o veri in blati našo duhovščino.

Od Sv. Urbana pri Ptuj. »Štajerc« pravi, da č. g. kaplan Kozoderc piše o predstojnikih v naš list. Omenjeni gospod še ni črtice zapisal za naš list. »Štajerc«v dopisnik torej laže in mi ga imenujemo javno nesramnega lažnika.

Hajdin pri Ptuj. Gotovo bo posebno zanimalo vse drage čitatelje »Našega Doma«, kako prejemamo »Štajerca« mi, ki živimo okoli Ptuja, kjer ima ta giftna krota gnezdo, v katerem se vali. Vsakdo bi mislil, v okolici Ptuja, v njegovi domovini, bodo »Štajerca« najbolj brali in čislali. Pa je ravno nasprotno. Mi vemo, kje se tiska in emari, poznamo ljudi, ki ga izdajajo in vsiljujejo, in ko bi to znali tudi po drugod po naši mili slovenski domovini, bi se temu lisjaku tudi tako godilo kot pri nas. V celi, veliki župniji z več tisoč prebivalci ima, kolikor znano, samo tri naročnike. Ti so: — pa za zdaj jih še ne imenujemo, ker pričakujemo, da bo dal Bog tudi še tem ljudem kmalu pogled. Ko bi nemškutarski trgovci, ki vsiljujejo ljudem v svojih prodajalnicah ta listič in ga kot cikorjo navržejo, vedeli prvič, zakaj ljudje ta listič porabijo, drugič, da si s tako grdo vsiljivostjo ljudi samo odganjajo od svojih prodajalnic, nikoli bi nobenega več ne vsilili. Ljudem se ta grda vsiljivost že gabi, ob enem pa tudi dobro vedo, da se jim ne navrže zastoni, ampak, da ga pri kupljenem blagu drago plačajo; naj nam raje trgovci za tisti denar, katerega plačujejo za vsiljivega »Štajerca«, prodajajo blago

ceneje, potem bodo res naši prijatelji. Sicer je pa dosegel »Štajerc« neizmerno veliko, toda ravno nasprotno, kar je nameraval: prebudil nas je iz narodnega spanja in mlačnosti. Še pred kratkim se razven nekoliko mož ni nihče brigal za kak političen časopis, in redek je bil, ki ga je bral. Sedaj pa ima samo tukajšnje bralno društvo naročenih 12 »Slov. Gospodarjev«, ki romajo po naših hišah, še najmanj enkrat toliko ga imajo naročenega posamezniki; »Naš Dom« pa prihaja v mnogoštevilnih iztisih med naše navdušeno krdele probujenih mladenčev in deklet. Vrlo dobro si nas prebudil in narodno oživel bližnji sosed »Štajerc«. Vsem ljubiteljem našega soseda »Štajerca« pa rečemo: Komur je »Štajerc« najboljši list, tistemu je menda tudi strniščna žaba najlepši ptič. — Vse vrle mladeniče in dekleta zbrane okoli »Našega Doma« srčno pozdravlja neustrašeno krdele hajdinskih mladeničev in deklet.

V smrti združena. V četrtek, dne 27. februarja je umrl v Št. Ilju viničar Jakob Krofič. Dvajset ur pozneje je umrla njegova žena. Pokopali so ju v skupen grob.

Od Sv. Jakoba v Slov. goricah. Preljubi »Naš Dom«, zdaj je prišel tudi za nas veseli čas, da smemo tudi me dekleta nekaj javnosti sporočiti. Zmirom slišimo in čitamo, kako so v drugih župnijah fantje in dekleta narodno navdušeni. Sedaj pokažimo preljubi bratje in sestre tudi mi, da še imamo nekaj narodnega ponosa. Ne posnemajmo onih fantov, ki tam na blagoslovljenem prostoru pri cerkvi prebirajo tistega brezvernega »Štajerca«, kar smo same videle. Žal, da imamo pri nas »Štajerčevega« agenta, ki na vse kriplje ponuja »Štajerca«, in ta je Franc Kos. Preljuba mladina, ne daj se po »Štajercu« preslepiti in ne poslušaj ptujskega kramarja! Mi pa, kateri smo že naročeni na »Naš Dom«, stojmo trdno ter posnemajmo sosedna dekleta, da razširjamo dobre katoliške in slovenske časnike, posebno »Naš Dom«. Pristrčni pozdrav pošiljamo sosednim jareniskim dekletam in tebi, preljubi »Naš Dom«.

Št. jakobska dekleta.

Sv. Ana na Krembergu. Iz naše župnije še do sedaj ni bilo nikakega dopisa čitati v »Našem Domu«. Posebno naši mladeniči, za katere je »Naš Dom« v prvi vrsti ustanovljen in ki imajo v njem kar poseben predal, kjer se razpravlja mladeniško gibanje Spodnjega Štajerja, bi se ga morali nekoliko bolje posluževati, kot pa se ga dosedaj. Saj jih je še v naši župniji precej, kateri še niso okuženi od duha ptujske giftne krote, ki si je tudi tu poiskala svoje pribežališče. Med vami mladeniči pa je vse mirno. Dosedaj še ni zapaziti nikakega gibanja in navdušenja za narodno delo in za pokončevanje ptujskega mrčesa. Ali ne vidite, kako se dela in agituje od nasprotni strani med nerazsodnimi ljudmi za »Štajerca«.

Ko bi si vi mladeniči hoteli vzeti za zgled mladeniče sosednjih župnij, ki se že dolgo složno in neustrašeno bojujejo za katoliška in narodna načela pod geslom: »Vse za vero, dom, cesarja«, bi tudi pri nas kmalu drugi veter zapihal. Pokažite mladenči, da tudi pri vas bije hrabro srce za rešitev in osvoboditev naše stiskane domovine, katero nam hočejo zadnji čas sovražniki z raznimi lažnjivimi in zapeljivimi nauki preplaviti. Torej pokazite z besedo in djanjem, da se ne samo ne sramujete svojega slovenskega naroda, temveč, da vam je tudi za dušni blagor svojih zašlih bratov, ki se nahajajo pod okriljem »ptujskega zapeljivega lisjaka.« A ne samo vi mladeniči, tudi me dekleta hočemo in moramo delati za osvobojenje, procvit in napredek našega naroda in za veljavo našega materne jezika. Žalibog, da je tudi med nami dekleti precej kukavice, katerim je nemčurski prilivalec ljubši, kakor pa katoliško-slovenski listi. Za potrdilo tega samo en slučaj. Še ni dolgo, kar se je ena v neki štacuni, kjer se je dobival »Štajerc« kot nameček h kupljenemu blagu, tako daleč spozabila, da je »gospoda komija« prav ponižno prosila, naj jej »Štajerca« podari, v čemur pa ni bila uslišana, češ, sedaj se ne dobiva več zastoni, temveč za denar. Ker ga tam ni dobila, preskrbela si ga je po drugi poti. Sramota! In me slovenska dekleta, ki nam pravi »Štajerc«, da smo »hinavke« in Bog ve kaj še vse, me da bi brale tega črnega kozla? Ne! Nikdar ne! Torej le pogumno in neustrašeno na skupno, složno narodno delo in vremena nam se bodo zjasnila. Pravi Slovenec ne sme živeti le zase, temveč tudi za domovino svojo; ne samo za sedanjost, ampak tudi za bodočnost! Naprej zastava Slave! Anovska dekleta.

Sv. Jurij ob Ščavnicu. Kako hud trn v peti »giftne krote« je mladeniška zveza pri Sv. Jurju, priča hudoben in lažnjiv dopis v »Štajercu«. Dopisun laže na dolgo in široko, da so se pevke in mladeniči zveze preoblačili in tako plesali. Resnici na ljubo povem, da smo bili povabljeni k družinski zabavi prijatelja, kjer se je prepevalo in zabavalo vse v najlepšem redu. Seveda se je ta ali oni tudi po ozki sobi zavrtel in to je bilo vse. Kdo pa se je preoblačil, te vprašam nesramni lažnjivec. Ker bi pa zastoni čakal odgovora, ti to vprašanje takoj in očitno rešim: Preoblekla se je ena deklina — poslušaj sedaj zlobni »Štajerc« in lažnjivi dopisun — da je ta deklina tvoja sestra. Mladeniči in vrle pevke so raje odšli domov, kakor da bi prisostovali tej nedostojnosti tvoje sestrice. V obraz ti pravim nesramni »Štajerc« in te vprašam, kedaj sem bil jaz in v o d j a najhujša? Ali nisem jaz radi te stvari pretrgal zabave in odšel domov in to so storili tudi drugi? Sicer pa si štejem v čast »Štajerc« napade in sem ponosen na nje; ako bi me bil pa hvalil, šel bi ga tožiti. »Štajerc«, pometaj poprej pred

svojim pragom, nas pa pusti pri miru; pokaži nam vsaj, kako se sveti tvoje zlato!? Pri nas ti je odklenkalo za vselej! Te srčno pozdravlja tvoj prijatelj, ki ti tudi pomaga grob kopati.

Ivan Vuk, tajnik.

Od Svetinj pri Ormožu. Prijateljsko opozorjen sem zvedel, kako tolovajsko me je napadel brezvestni farizej in pismouk v »Štajercu« z dne 23. februarja t. l. štev. 4 str. 7; pa je pri tem pozabil na pregovor: »Kdor drugemu jamo koplje, sam v njo pade.« Ta modrijan je že parkrat pisal svojemu prijatelju »Štajercu«, ki pa ni hotel sprejeti njegove modrosti. Ker pa mu le ni dal miru, se ga je vendar urednik usmilil, ter spravil njegove brozge v tisk. V tem dopisu za vaše pristase skovanem mi predbacujete, »da ne opravljam zvesto svoje službe in ne učim krščanske ljubezni in ne dajam lepih zgledov k složnosti in vas ne pripravljam za nebeško kraljestvo.« Vsakega poštenega cigana je dolžnost, ki si je zvest, da piše resnico, da se podpiše, zato pozivljam tudi vas, da odkrijete svoje ime ter mi dokažete, katerih dolžnosti nisem zvesto spolnjeval in ste je vi namesto mene opraviti morali? Če tega ne storite, kažete očitno, da ste podobni ptiču noju in otrokom, ki se skrivajo materi za hrbet, ako se jim kdo bliža s sibo — ne pa dostojnim možem, ki kaj držijo na svojo čast in dostojanstvo! Želite mi celo smrt, očitujoč s prozornim namenom, zakaj da »Štajerca« tako zvesto prebiram, ga tako milo ogledujem, skrivno v žepu nosim, Bog vé kam po njega hodim in imate za vse to priče. Ne mislite, da se vas bojim, ali da ste mi sapo zaprli. Poznam vas od pet do glave. Zdite se mi nevarni čuk za žepe, katerega je treba naznaniti slavni c. kr. žendarmeriji. Da se vam razbeljeni možgani še bolj ne prismodijo z vedeževanjem, vam obljubim 200 kron, po katere si pridite v 14 dneh in tudi vsaki pričl po 20 kron, ako mi zamorete svoje trditve dokazati. Gotovo lep zaslužek, s katerim si lahko naredite veliko boljših poedin, kakor so »fureži«, na katere tako radi zahajate. Ako še vas je kaj moža, razkrijte svoje ime, sicer vas imenujem očitnega obrekovalca in ne prikazite se nikoli v družbi poštenjakov!

Ivan Bohanec, župnik.

Makole. Pri nas imenujemo »Štajerca« najrajši ptujskega »za m a z a n c a«. Pa je tudi. Takih revnih cunj, tako slabega nevednega papirja nima noben drugi list, kolikor jih tudi izhaja po naši širni Avstriji. In ta tisek! V nekaterih številkah smo videli cele strani zamazane, da se niti brati ni dalo. Sram ga bodi! S svojim papirjem in črnilom kaže dovolj, koliko da ceni naše slovensko ljudstvo. To so same »pleve«, to je samo »smetje« pravijo naši ljudje, ki so ga slučajno v roke dobili — v roke pa pride nehote marsikomu, ker ga naši trgovci kar kupoma mečejo za ljudmi.

Slovensko ljudstvo, kaj nas bodo učili odpadniki in zakleti sovražniki cerkve in ljudstva, ki so največji prijatelji »Štajerca«? Kaj prida gotovo nikoli! Krivi in lažnivi preroki!

Iz Laškega. Ker nas gospod urednik večkrat opominjate, da bi kaj pisali, naj torej dragi bralci »Našega Doma« zvedo veselo napredovanje naše mladine. Lahko rečem, da imate vedno več naročnikov, a »Štajercu« se vedno slabše godi. Res jih je še nekaj, ki iz »Štajerca« zajemajo svojo modrost, ker pa s svojo modrostjo malo veljajo, se bo pa kmalu tudi pri teh zjasnilo. Slovenska mladina, delajmo na to, da napredujemo na potu omike! Po drugod so že visoko izobraženi. Ne pripustimo, da bi mi v temi nevednosti tavalili za njimi. Naročajmo si dobre časnike, kakor so »Slov. Gospodar« in »Naš Dom«, ki sta sicer najcenejša, a nam donašata veliko poučnega in veselega berila. Geslo vam naj bodo prelepe besede našega nepozabnega knezoškofa Ant. Martin Slomška: Sveta vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ, do narodne zveličanske omike. Z vso ljubeznijo se oklenimo dobrih časnikov in naših dušnih pastirjev, ki povsod skrbijo za naš blagor. Laški mladenič.

Iz Polzele se nam poroča, da se je tam povzdignilo število udov družbe sv. Mohorja na število 178. Tudi število »Naših Domov« narašča, »Štajerc« pa leze vkup. Mi gremo naprej!

V Dobje prihaja 64 iztisov »Našega Doma« in po 6 iztisov »Slovenskega Gospodarja«, ki pri naša tudi »Naš Dom« kot prilogo. Udov dične družbe sv. Mohorja je letos 115. To je najboljši odgovor na napade in sramotenja takih, ki bi radi prešteli dobjsanske »klerikalce« na prstih ene roke. Le naprej odločno!

V Rajhenburgu bodo zidali novo cerkev, ki bo posvečena Mariji lurški. To bo torej prva farna lurška cerkev na slovenskih tleh, — slovenski Lurd. Za zidanje cerkve se je ustanovila posebna družba, ki se občinstvu priporočuje. Za dobrotnike cerkve se bodo obhajale takozvane večne maše.

Nečloveški mutec. Kmečki fant mutec Janez Pizus iz Gor. Boča pri Mariboru je prišel predzadnji ponedeljek pijan domov. Ko mu je mati pijanost očitala, je sin mater z železnim batom ubil, jo slekel in zakopal v gnoj. Nek hlapec, ki je bil v bližini, je hotel to preprečiti, a morilec je tudi njega ubil in skril njegovo truplo v kleti v krompir. Tudi neko deklo, ki je vse to videla, je Pizus težko ranil. Posrečilo se ji je zbežati in poklicati orožnike, ki so morilca zaprli.

Poskušen samomor. Blizu Lembaha se je vrgel na železniški tir gimnazijec A. Schmied iz Maribora. Prijel ga je tovorni vlak in težko ranil.

* * *

Nadvojvoda Rainer krstni boter. Novorojencu računskega podčastnika E. Futscherja v Celovcu je bil pred kratkim krstni boter nadvojvoda Rainer, ki ga zastopa polkovnik Emmert. Novorojenec se je rodil na dan Rainerjeve zlate poroke.

Gora sv. Uršule. S prvim t. m. je prešla gora sv. Uršule, od Slovenjigradca oddaljena pet ur, v last grofa Thurna, ki jo je kupil za 300.000 kron od sedanjega lastnika Pandolfi-ja. Ta gora je 1700 m visoka in priljubljen kraj za letovišnike.

Št. Vid v podjunski dolini na Koroškem. (Požar.) Velik strah obšel je tukajšnje prebivalce, ko je na pepelnico ob 2. uri popoldne začelo plat zvoniti in nam naznanjati, da nekje gori. In res, v bližnji vasi na Gorcah je gorel hlev in skedenj kmeta p. d. Marka. Od vseh strani prihiteli so ljudje pomagat gasiti in le velikemu številu gasilcev in njih trudu se moramo zahvaliti, da ni zgorela tudi hiša, ki je kakih deset korakov od hleva oddaljena. V veliki nevarnosti je bila cela ves, posebno ko je začel veter vleči na vse strani. Zasmodila je, kakor je že sama obstala, 13letna služabna deklica Ana Kulter, ki je na glasu, da je že popred na štirih krajih zasmodila in v nekem kraju 200 kron ukradla. Pa še ni bilo zadosti tej ničvredni deklici, da je zažgala skedenj svojemu gospodarju, tretji dan navrh je podjala ogenj v hiši v postelj, da bi tako zgorela tudi hiša, pa so še o pravem času ogenj zapazili in zadušili. Iz tega otroka zamore enkrat še kaj biti, seveda pridnega nič. — Komaj so se ljudje nekoliko pomirili zavoljo slednjega ognja, zopet je pogorela v ravno tisti vesi na Gorcah ena kajža. Pretečeno kvaterno nedeljo so bili farani ravno pri božji službi, ko naenkrat se zasliši zvon, da zopet nekje gori. Pogorela je Lužnikova kajža na Gorcah. Pohištva niso več mogli rešiti, obvarovali pa so sosednje hiše in tako celo vas. Kakor je ogenj nastal, se ne ve. Omilovanja vredna in pomoči potrebna je uboga Lužnica, ki je udova, in še zelo bolena, tako da je komaj sama rešila svoje življenje.

Iz velikovške okolice. Odkar je sinčevaška posojilnica kupila Babičevo hišo v Dobrli-vesi in zdaj velikovška posojilnica dobila v svojo last znano Aufmutovo gostilno, se naši liberalni nemškutarski nasprotniki penijo same jeze. To že priča pisava nasprotnih listov in čuda, da se »Štajerc« ni povedal svojih »prijateljskih« misli. Oh, kako zabavljajo! Glejte jih hinavce, Slovenci se niti braniti ne smejo, pravic ne smejo imeti nobenih, samo dolžnosti, in teh edna prvih je, da redijo nasprotniku trebušček in mu nosijo svoj trdno prislužen denar. Zato pa slovensko ljudstvo, vzbudi se še bolj, združi se in tvoji verski in narodni nasprotniki bodo postali že še pohlevni in pripoznali, da imaš ti tudi pravice, ne samo dol-

žnosti. Dal Bog, da dobimo v Velikovcu in Dobrli-
vesi pri naših hišah poštenih in za trgovino spo-
sobnih ljudi. Potem se nam že začne svitati
veselejši dan. Naši kmetje se že veselijo, ker jim
je počenje nasprotnikov vendar že začelo pre-
sedati.

Škocijan na Koroškem. Tri sestre, hčere
od spoštovane Voukove hiše, so vse isti dan pred
kratim vstopile v Celovcu v lizabetinski samostan,
da strežejo enkrat bolnikom. Rajni blagi drav-
berski prošt vč. g. Hofmajer so jim bili stric. Edna
od Voukovih si je že prej oblekla redovno obleko,
in tako so sedaj od edne hiše štiri sestre redov-
nice. Gotovo je to redka, pa za hišo, celo rodbino
in faro častna in vesela prikazen.

* * *

Preskrbljevanje Gradca z mlekom. Vsaki
dan se uvozi mleka v Gradec približno v nasled-
njih množinah: Od 1118 prodajalcev 44.827 litrov
mleka. V mestu samem rede okrog 1000 krav,
ki dajejo 8000 litrov mleka na dan, tako, da znaša
porabljen mleko na dan 52.827 litrov.

Jubilej sv. očeta. V torek, dne 3. marca
dopoludne se je vršila povodom začetka 25-letnice
vladanja in 92-letnice rojstva papeža Leona XIII.
v cerkvi sv. Petra v Rimu veličastna slovesnost
kronanja. V bogato okrašeni cerkvi je bilo nav-
zočih okoli 30 kardinalov, nadškofov in škofov,
dalje od zunaj došli izredni poslaniki, diplomati,
in ogromna množica meščanstva. Ob pol 11. uri
so prinesli v cerkev sv. očeta. Radostni vskliki so
doneli nasproti sv. očetu. Ko se je sv. oče vsedel
na prestol, darovala se je sv. maša. Po sv. maši
peli so »Oremus pro pontifice« in »Tedeum«. Na
to je sv. oče podelil blagoslov in se okolu 1. ure
vrnil v Vatikan. Pri slavnosti v cerkvi sv. Petra
je bilo navzočih okolu 60.000 oseb. Pri sprevodu
po cerkvi je sv. oče skoro vedno stal in se blago-
slavljajoč zahvaljeval navdušeni množici. Sv. oče
je bil kakor pomlajen in je bil ves čas duhovnega
opravila, ki je trajalo dve uri, popolnoma krepak
in čvrst. Osební zdravnik sv. očeta je izjavil, da
je zdravstveno stanje sv. očeta izvanredno dobro.

Habsburška rodbina. Vladajoča rodbina v
Avstriji šteje po rojstvu najmlajše hčerke nad-
vojvode Frana Salvatorja in Marije Valerije 87
članov; razun cesarja je 32 nadvojvod in 55 nad-
vojvodinj.

Visoka zdravniška nagrada. Hči čika-
škega milijonarja Armourja je nedavno nevarno
obolela. Noben Ameriških zdravnikov ji ne more
pomagati. Oče je poklical profesorja Lorenza z
Dunaja, ki bo za dva tedna zdravljenja dobil
100.000 kron.

Pomiloščen pod vešalami. V Banjaluki
bi pred par dnevi morali obesiti kmeta Gligo
Gvozdana obsojenega radi umora. Pripeljali so

ga že pod vislice in krvnik se je že pripravljaj,
da izvrši svojo nalogo. V tem trenutku je došlo
od cesarja brzogovorno pomiloščenje. Gvozdan je
pomiloščen v dosmrtno ječo.

Bivši zločinec — državni maršal. Pred-
sednik severno-ameriški Roosevelt je imenoval
Ben Danielsa državnim maršalom za Arizono.
Daniels je v svoji mladosti izvršil večje število
majhnih in velikih zločinov, za kar se je pokoril
v državni ječi osem let. Ko je prišel iz ječe, je
služil v Rooseveltovem polku kot »Rough Rider«
in to mu je pridobilo milost v predsednikovih
očeh, da ga je imenoval za tako odlično in od-
govornosti polno mesto.

Sovražnica tobaka. V Čikagi se je pred
sodiščem oglasila neka žena z zahtevo, da se loči
od moža. Kot vzrok je navedla, da mož vstaja
že ob 2. uri zjutraj in tako kadi, da je skoro vsa
soba v dimu. Ker pri tem trpi njeno zdravje, za-
hteva ločitev od tako strastnega kadilca.

Drugače ne gre! Grozovit sovražnik svete
vere je bil poleg Voltairja na Francoskem tudi
Diderot. Sovražil je vse, kar je dišalo po veri.
Nekega dne ga obišče prijatelj. Stopi v sobo. Tu
najde Diderota sedečega pri mizi, ko ravno izpra-
šuje svojo hčerko v krščanskem nauku. Ko se
hčerka odstrani, zavzame se, kako more on, ki
celo Boga taji, katekizem vzeti v roke. Diderot
mu odgovori: »Prijatelj, ali morem najti boljše
podlago za vzgojo hčerke in za to, kar ima po-
stati, namreč pošena in skrbna mati? Se li najde
kje nauk, ki bi bil katoliškemu podoben in lepši
in močnejši?« Prijatelj je molčal! Da, da, brez
katekizma ni vzgoje, ni strahu božjega, ni poštenih
hčerá, ne dobrih mater.

Četrta božja zapoved. Francoski znanostni
akademiji odmrli ud Edmund Lizot je zapustil
kapital 20.000 frankov. Obresti tega kapitala naj
se vsako leto dajo nemu izmed onih siromašnih
otrok, ki se odlikujejo z zvestim spolnovanjem
dolžnosti do staršev, kakor jih nalaga četrta božja
zapoved: »Spoštuj očeta in mater« — torej tudi:
»Spoštuj svoje učitelje, prednike in dobrotnike.«
Izboren nagraditelj spoštovanja do staršev in pred-
nikov ta francoski učenjak!

200 oseb utonilo. »Temps« poroča, da se
je med vožnjo od Namdiuh v Hanoi pri Hungyen
potopila neka kitajska ladja. 200 oseb je utonilo.

Truplo vrženo iz vlaka. Iz vlaka, ki je
vozil v Vilno, je skozi neko okno iz voza priletel
nek predmet. Železničarji so takoj pogledali, kaj
je, in našli so, da je bilo skozi okno vrženo mrtvo
žensko truplo. Takoj se je izvršila preiskava, a
dobili niso niti morilca, niti niso mogli dognati,
kdo je umorjena ženska.

Otroke potlačil v peč. V Brestovacu na
Ogrskem je zavezal blazen kmet Martin Grešel
roke svoji ženi in je potem svoja dva mala otroka

pomašil v razbeljeno peč. Tretjega otroka je razsekal s sekiro. Blazni mož je potem skočil v vodnjak in utonil.

Mladeniško gibanje.

Dekliško zvezo bralnega društva so osnovali junaške mladenke pri Sv. Jurju ob Ščavnici. Pristopilo je takoj 45 udov in vsaka je naročena na »Naš dom«. Njih geslo je: »Z Bogom in Marijo za slovensko domovino«. Z veselimi klicem pozdravljamo to zvezo; mi gremo naprej, mi gremo naprej, mi mladi. Na zdar!

„Pinklec“.

Dogodilo se je v Zlatarju na Zagorski železnici. Vsaj tako mi je pripovedovala neka gospa, s katero sem se vozil v Zagreb. No, ker je v tej zgodbi nekaj smešnega, nekaj pa tudi žalostnega, razun tega pa še eno dobro srce, ali bolje rečeno dve dobri srci; hočem vam jo v kratkem povedati. — Pred vsem, seve, želi čitatelj znati, kaj je to »pinklec«.

»Pinklec« vam je to, kar nosijo medjimurske žene kot culico na glavi, kadar grejo na božjo pot k sveti Krvi v Ludbreg ali pa k Materi božji bistrski.

A izmed dveh dobrih src, o katerih sem malo prej govoril, bilo je prvo neke uboge žene, a drugo nekega bogatega in odličnega gospoda, kateri je potoval iz Zagreba v Krapinske toplice, da se malo otrese mestnega prahu in nasrka zdravega in svežega zraka.

Ko je železnični vlak v Zlatarju malo postal in si oddihoval od napornega potovanja, stopi ta odlični gospod z belo brado in še bolj belo srajco in zlatimi naočniki na nosu na hodnik vagona, da si malo zravna svoje ude, ki so mu skoro popolnoma utrpili — seveda od prenatane vožnje po Zagorski železnici. In ravno prav je prišel, da bo predmet sledeče povesti.

Komaj stopi ta gospod na hodnik ter se ogleda nekoliko okoli, prihiti neka ženska s »pinklecem« v roki, vsa zasopihana in potna kakor da bi jo »bogbodiznami« podil in jo hotel uloviti.

In žena sopiha naravnost proti gospodu, mu porine svoj »pinklec« v roke in v naglici pravi:

»Bodite tako dobri in podprite mi malo ta »pinklec«! Po teh besedah odbeži nazaj proti kolo-dvorskemu poslopju.

»Kaj pa hočeš — kaj bom stem?« zakriči gospod za njo, toda ona je že izginila za poslopjem.

Že nad tem, da je postal proti svoji volji prtljagonosec, se je gospod strašno začudil, a skoro bi bil iz uma, ko naenkrat v »pinklecu« nekaj oživi, okoli tri tedne staro detece vzdigne glavico

in začne s tako silo kričati v svet, da pordeči kakor kuhan rak. Potniki pomolijo iz vseh vagonov glave, da vidijo kakšni je to krič in kdo ima to veliko besedo.

A za zabavo na potovanje iti in v hipu postati lastnik »dojenčka«, to je malo predebela šala, tudi mi bi se pri tem kiselo držali, dasiravno imamo človek po naravi deco rad, če že ne more drugače biti.

Bilo je to tudi našemu gospodu preveč. Začne na vse grlo kričati in klicati zlatarsko policijo, naj vzame pot pod noge ter naj ulovi to brezčutno žensko, ker sam tega siročeka, ki ga je njega brezvestna mati zapustila, ne more zdaj seboj vzeti v toplice, z eno besedo, zlatarske žene so najslabše žene celega sveta.

Ali kaj je pomagalo našemu gospodu to psovovanje?

Edini zlatarski »pandur«*) ni bil zlat, ker je na eno nogo šepal, in ko je začel bežati, je bilo to njegovo bežanje tako smešno, da so se potniki vkljub vsemu spoštovanju, ki so ga dolžni oblastim, začeli na ves glas smejati.

In železniški uradniki? Tudi ti so se smejali, kolikor je to dopuščala njihova čast, in takoj potem pozvoni sluga 3. krat. Izprevodnik zabrizga na malo, lokomotiv na veliko piščal, a gospod kriči in psuje vedno naprej kakor da bi ga na razenij natikali in drži »pinklec« od sebe v stran kakor daleč le more; proč vreči si ne upa, kar ni njegovega. A »pinklec« tudi kriči za svojo materjo.

Pa glej! mati ni bila taka, za kakoršno so jo imeli. Brez sape pribeži naenkrat od nekod ter nese v roki še eden »pinklec«. Ko čuje in vidi, kako se gospod srdi, mu tudi ona jezna pravi: »No, no, ne kričite tako; nesem še enega!« kakor da bi gospod že z enim ne imel dosti.

Vsa sreča, da se je žena še po stopnicah popela v vagon ter posegla po svojem prvem »pinklecu« v hipu, ko se je vlak ganil; drugače bi gospod pri pogledu na drugega storil najbrž kaj hudega! — Zdaj je pa mislil gospod, da je za svojo službo kot prtljagonosec zaslužil vsaj kak »Bog plati« ali »Hvala lepa«, toda prevaril se je hudo.

Ko je žena semtertje begala, je ujela iz psovka gospodovih nekatere reči, ki ji niso bile ravno najbolj po godu, in ker je bila izmed onih blebetavk, ki jim gre jezik kakor klopotec, si tudi zdaj ni dejala robca pred usta.

»Kaj«, vzklikne porumenela kakor njeni prvi dojenček ter pritisne oba »pinkleca« k sebi, enega z desnico, drugega z levico, kakor da bi ji jih hotel ukrasti — »kaj, ste li mislili, da bom otroka zapustila? No, to je res, da mestna gospoda slabo

*) Policaj, stražnik.

mislijo, a nikdar ničesar dobrega! Ne, ne, tega se gospodu ni treba bati! Jaz svojo deco preveč ljubim, da bi jo komu dala, niti samemu Gospodu Bogu ne, ako si je sam ne vzame. Jaz sem vse-kako uboga siromašna žena, in moj mož je pri-prost težak v Krapini ter si malo zasluži, ker nima niti vedno dela, posebno v zimi ne, — toda moja deco — — no, kaj takega misliti, pa še k temu kričati to celemu svetu na uho! — To vas mislim ni ugonobilo, da ste mojega Ivka eno minuto držali, a Tončka vam itak ne dam, tudi ne, če bi me še tako lepo prosili zanj!

«Bože moj, mi siromaki vedno slabo nale-timo! V celi Krapini nismo si mogli za te naše zevčke najti botre; zato sem šla z deco k Materi božji bistriski, in ko sem videla, da ni nikogar v cerkvi, sem dejala sirotice na altar ter sem lepo molila, naj bi mi ona poiskala nekje botre, da moremo vsaj ta dva pogančka dati krstiti. Pa kaj so koristile vse moje molitve in prošnje? To, da mi jih zdaj nihče niti eno minuto noče podržati, to so koristile!»

Ko sliši gospod te besede in vidi materine solze, obide ga čudno čuvstvo milo se mu stori pri srcu, sname zlate naočnike ter si briše solzne oči. Naenkrat pa si naočnike spet natakne, njegovo lice preleti vesel smeh, v njegovem srcu je storjen nov sklep. Potrka ženo po rami ter ji reče:

«Mama, oprostite mi, kar sem osupnjen v naglici izgovoril! Saj sami znate, da najpametnejši večkrat ne premisli vsake besede, a najboljši človek se lahko vara, če sodi svojega bližnjega le po vnanjosti ter vidi na njem več hudega ko dobrega, kakor se to dogaja meni, ki imam v sodni hiši večinoma posel z zločinci. Ali verujete mi, zelo godi človeku, če misli, da je naletel na zlo, a mesto zla najde dobro! Tedaj rad poslušaj tako pridigo, kakor ste jo vi zdaj imeli ali pa tudi rad sam pridiguje, ako ima k temu povoda in razloga, kakor ga baš jaz zdaj imam. Glejte, ravnokar mi je Mati božja bistriska prišepnila v uho, da z vami

vendar-le ni povsem zadovoljna. Šli ste polni za-upanja k njej, ali ker vam ni takoj ustregla ter vam ni takoj tam pri altarju preskrbela botra, pričeli ste mrmrati. To ni bilo lepo, tako mi je prišepnila, in tega ona ni zaslužila od vas. Saj ona je z vami in vašo deco le dobro mislila. Zato pa vas je poslala od oltarja naravnost sem na zlatarski kolodvor, kjer ste vašega malega Ivka odmah položili botru v naročje, a Tončka bo pa ta sam rad še privzel. Vse to mi je ta hip Mati božja šepnila v uho; sem radoveden, kaj porečete vi, mamica, k temu?»

Mamica je seve dalje časa tu sedela z od-prtimi ustmi, ne da bi mogla izpregovoriti besedo.

Hipoma se zave, dene odličnemu gospodu z belo brado in s še bolj belo srajco in zlatimi na-očniki na nosu, Ivka na eno, Tončka na drugo roko. Potem sklene pobožno roke in šepeta ne-razumljivo, a Mariji v nebesih povsem razumljivo: «Čast in hvala bodi Materi božji bistriski!» —

Kmetijsko društvo na Frankolovem

reg. zadruga z omejeno zavezo ima svoj

redni občni zbor

v nedeljo dne 16. marca t. l. popoldne po večernicah v svoji pisarni s sledečim vsporedom:

1. Pozdrav načelnika in društveno po-ročilo.
2. Preložitev in odobrenje letnega ra-čuna 1901.
3. Volitev dveh članov v načelstvo.
4. Volitev članov nadzorstva.
5. Prosti predlogi.

K obilni vdeležbi uljudno vabi

ODBOR.

5 1

Razglednice za Velikonoč!

z natisom:

Vesele velikonočne praznike!

priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Prodajalcem precejšen popust!

Razglednice za Velikonoč!

z natisom:

VESELA ALELUJA!

priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Prodajalcem precejšen popust!

Pozor!

k zvezdi
Maribor,

Pozor!

k zvezdi
Gosposka ulica 11.

Za spomlad

priporočam mojo

veliko zalogo raznovrstnega blaga

po najnižji ceni in sicer:

sukno za gospode	meter	od 60	kr. naprej,	zgotovljene srajce	1 kos	od 59	kr. naprej
blago za hlače	"	"	35 "	spodnje hlače	"	"	30 "
sukno za obleke	"	"	20 "	slamnice	"	"	80 "
Croise	"	"	19 "	namizni prti	"	"	35 "
cefir	"	"	20 "	servijete	"	"	20 "
satin	"	"	25 "	obrisalke	"	"	19 "
modra tkanina	"	"	18 "	robci	"	"	4 "
vojaško platno	"	"	12 "	svileni robci	"	"	70 "
pisano platno	"	"	16 "	Vsakovrstni podšivi za obleko po zelo znižanih cenah			

Proseč slavno p. n. občinstvo za obilni obisk beležim z odličnim spoštovanjem

4 1—3

Matija Stergar.

Izdelovalnica
Burggasse 38
Maribor.

Jožef Kregar,
mizar,

Stanovanje
Pfarrhofgasse 5
Maribor.

priporoča vsakovrstno najlepše kakor tudi bolj priprosto izdelano

Lastno delo!

pohištvo.

Najnižje cene!

Zakaj

zamorem edino jaz prodajati lepo in izvrstno izdelano pohištvo tako po ceni, kakor se ne dobi nikjer drugod.

Zato,

ker nimam več prodajalnice, ni mi tedaj več treba plačati velike najemnine in zamorem vsled tega oddati veliko ceneje moje izdelke.

Zato,

ker nisem primoran imeti v zalogi slabo izdelano fabriško pohištvo, ampak imam samo pohištvo lastnega izdelka, katero se izdeluje pod mojim nadzorstvom in za katero jamčim brezpogojno.

6 1—3

